

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

9 december 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Interpellatie van de heer Kris Van Dijck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de organisatorische problemen bij sommige strategische adviesraden	1
Interpellatie van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de parallelle onderhandelingen betreffende de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde	3
Met redenen omklede moties	8
Interpellatie van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de nieuwe verklaringen van de minister betreffende het dossier van de drie niet-benoemde kandidaat-burgemeesters van Kraainem, Linkebeek en Wezembeek-Oppem	8
Met redenen omklede moties	14
Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de openbaarheid van bestuur over beraadslagingen in gesloten zitting in de gemeenteraad	14

Waarnemend voorzitter: de heer Marnic De Meulemeester, ondervoorzitter

Interpellatie van de heer Kris Van Dijck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de organisatorische problemen bij sommige strategische adviesraden

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de minister-president, ik voel mij genoodzaakt u enkele vragen te stellen over de implementatie en de benoeming van secretarissen in enkele van onze strategische adviesraden (SAR's).

Wij herinneren ons dat in het kader van de bestuurlijke hervormingen die de Vlaamse overheid op touw heeft gezet, werd beslist om, naast de herstructurering van de Vlaamse administratie en de Vlaamse openbare instellingen, ook een herstructurering van het bestaande advies- en overlegstelsel door te voeren. Dit was een gevolg van een beslissing van de Vlaamse Regering op 19 januari 2001, dat is 'zes jaar voor Peeters'. Wij hadden toen de intentie om ongeveer 150 adviesraden, overlegorganen enzovoort te stroomlijnen. Dit werd later via het kaderdecreet van 18 juli 2003 geregeld. Dit decreet werd goedgekeurd op 9 juli 2003. Men wilde op die manier de adviesregeling opnieuw ordenen. Per beleidsdomein zou er in principe nog slechts één strategische adviesraad overblijven die deskundig onderbouwde standpunten kon formuleren over strategische beleidsvraagstukken en de hoofdlijnen van beleid, en die een bijdrage zou leveren bij het vormen van een beleidsvisie.

Bij de bespreking van het ontwerpdecreet stelde toenmalig minister-president Dewael: "Met het voorliggende ontwerp van decreet beklemtoont de Vlaamse Regering dat zowel de vertegenwoordigers van het maatschappelijke middenveld als onafhankelijke deskundigen op een eigentijdse wijze hun deskundigheid kunnen inbrengen. Daardoor groeit hun betrokkenheid bij het beleid en wordt de kritiek dat een keuze voor deskundigheid automatisch een kaakslag vormt voor het middenveld, en dat een keuze voor het middenveld gelijkstaat met het verzuilde Vlaanderen, ontkracht. De Vlaamse Regering kiest voor beiden: het is belangrijk dat experts worden geraadpleegd, maar dat betekent niet dat het volledige maatschappelijke middenveld wordt opzijgeschoven."

Centraal in de gehele organisatiestructuur van deze SAR's zijn, zoals bij de meeste organisaties, de secretariaten,

geleid door een secretaris. Het secretariaat staat in voor de administratieve, logistieke en inhoudelijke ondersteuning van de strategische adviesraad en staat ook onder het gezag van deze adviesraad. Daarvoor moet ik verwijzen naar artikel 12 van het decreet. Het gaat dus heel duidelijk om het eigen secretariaat van de adviesraad, dat zijn eigen verantwoordelijkheid moet nemen.

Maar blijkbaar loopt de aanstelling van de leidende secretarissen niet overal van een leien dakje. Zo zit blijkbaar de aanstelling van een aantal secretarissen compleet geblokkeerd. Dat was zo toen ik op 21 november 2008 deze interpellatie indiende. Ik denk dat er intussen één secretaris bij aangesteld is. Ik wacht uw antwoord af.

Ik wil hier, mijnheer de minister-president, verwijzen naar de regelgeving met betrekking tot de aanstelling van de secretarissen. Deze is zeer duidelijk geformuleerd in het Vlaams Personeelsstatuut. Ik citeer uit artikel 23, waarbij de eerste paragraaf uiteraard overeenkomt met de ambitie van het decreet:

"Paragraaf 1. De strategische adviesraad heeft een interview met de kandidaten van de lijst, vastgesteld overeenkomstig artikel V 22, paragraaf 3, waarbij de wederzijdse verwachtingen worden gepreciseerd.

Paragraaf 2. De strategische adviesraad kiest een kandidaat uit de voorgestelde lijst. Indien hij geen kandidaat uit de lijst kiest, wordt de procedure heropgestart.

Paragraaf 3. De strategische adviesraad doet via de functionele minister een voorstel aan de Vlaamse Regering die, onverminderd afwijkende decretale bepalingen, benoemt bij de diensten van de Vlaamse overheid."

Met andere woorden: als een kandidaat wordt voorgedragen door de strategische adviesraad, kan de Vlaamse Regering niet anders dan de persoon in kwestie benoemen.

Mijnheer de minister-president, kunt u ons een overzicht geven van de adviesraden waar nog geen secretaris benoemd is? Wat is de stand van zaken in elk van deze dossiers? Zijn er al voordrachten vanuit die SAR's binnen bij de Vlaamse Regering via de functionele minister? Het gaat hier uiteraard over de SAR's waar nog geen benoeming is. Sinds wanneer zijn die voordrachten binnen? Hoe komt het dat de benoeming van sommige secretarissen zo lang uitblijft? Is dit niet nefast voor de goede werking van deze belangrijke instellingen, die centraal stonden en staan in de gehele reorganisatie van de Vlaamse overheid? Klopt het dat de dossiers op regeringsniveau aan elkaar gekoppeld worden? Dit is geen vraag naar de intentie, maar naar

het verleden. Het gaat over vandaag, gisteren en eergisteren. Om de nodige lessen te trekken en het decreet uit te voeren, heb ik daar graag duidelijkheid over, mijnheer de minister-president. Door het laattijdige aanstellen van een aantal secretarissen ontstaat hier toch wel een zweem van politieke benoemingen. Aan u om dat te ontkrachten.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer Van Dijck, er waren 135 adviesraden. De Vlaamse Regering heeft op 14 december 2007 haar goedkeuring gehecht aan de procedure met het oog op het aanwerven van de hoofden van de secretariaten van de strategische adviesraden, in uitvoering van de rechtspositieregeling opgenomen in het Vlaams Personeelsstatuut. Voor een aantal strategische adviesraden is de functie van secretaris al ingevuld: Mobiliteitsraad van Vlaanderen, Socio-Economische Raad van Vlaanderen, Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid, Vlaamse Onderwijsraad, Minaraad, Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid, Vlaamse Woonraad, Strategische Adviesraad Internationaal Vlaanderen. Over de laatste twee raden heeft de Vlaamse Regering een beslissing genomen op 28 november 2008. Er zijn nog vier strategische adviesraden waarvan de functie van secretaris nog niet is ingevuld. Voor twee raden moet de vacantverklaring nog gebeuren. Voor de twee andere raden is de selectieprocedure bezig.

Nu, waarover gaat het? De Raad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media werd, zoals u weet, decretaal opgericht op 15 januari 2008 en is operationeel. De vacantverklaring wordt momenteel voorbereid en de functie wordt momenteel waarnemend ingevuld.

De Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij is een heel belangrijke strategische adviesraad (SAR). Deze SAR trad in werking op 23 mei 2008, waarbij de leden van de raad werden aangewezen door de Vlaamse Regering op 19 september en de voorzitter van de raad werd op 14 november 2008 door de Vlaamse Regering benoemd. Dat is dus allemaal van recente datum. Nu de raad voltallig is samengesteld, kan worden overgegaan tot de vacantverklaring van de functie van secretaris, conform de bepalingen in het Vlaams Personeelsstatuut. Dit zal door de Vlaamse Regering behandeld worden in haar zitting van 12 december 2008, dat is aanstaande vrijdag. "Kan het nog sneller?", zult u zich afvragen.

De Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening - Onroerend Erfgoed kreeg zijn volledige samenstelling bij besluit van de Vlaamse Regering van 25 april 2008. De functie van secretaris voor deze raad werd op 23 mei 2008 vacant verklaard. De selectieprocedure is nog bezig.

De Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken werd decretaal opgericht op 28 april 2006 en is operationeel.

De functie van secretaris werd conform de afgesproken procedure van 14 december 2007 vacant verklaard op 21 maart 2008. Ik heb vastgesteld dat de selectieprocedure nog altijd bezig is. De functie wordt momenteel waarnemend ingevuld.

Mijnheer Van Dijck, van de vier is er dus één waarvan de vacantverklaring loopt, één wordt voorbereid en voor de Adviesraad voor Landbouw en Visserij hebben we toch vrij snel gewerkt en is de volledige raad al samengesteld. We zullen ter zake de nodige acties ondernemen.

U vroeg of er al voordrachten vanuit die SAR's binnen waren bij de Vlaamse Regering. Ik heb u een overzicht gegeven. Over al degenen die werden voorgedragen, werd al beslist.

De afwezigheid van een formeel aangestelde titularis in de functie van secretaris verhindert niet – dit is heel belangrijk – dat een strategische adviesraad reeds kan functioneren. In een aantal gevallen, zoals ik al heb verteld, wordt dit opgevangen door een tijdelijk waarnemend secretaris. Ik ga ervan uit dat ik ter zake de volledige steun van deze commissie krijg. Wegens de zorgvuldigheid van de aanstelling moet elke benoemingsprocedure immers een aantal stappen doorlopen. Voorafgaand aan de vacantverklaring beslist de strategische adviesraad over de aanvullende functiespecifieke competenties, naast de generieke gedrags- en vaktechnische competenties die bepaald worden door de Vlaamse Regering. De strategische adviesraad formuleert een voorstel van salarisschaal, conform de bepalingen van het Vlaams Personeelsstatuut. Dan komt de vacantverklaring door de Vlaamse Regering. Daarop volgt de selectieprocedure door Jobpunt Vlaanderen, na publieke bekendmaking van de vacature. Ook die procedure omvat een aantal stappen. Daarna bezorgt Jobpunt Vlaanderen een lijst met geschikte kandidaten aan de raad. De strategische adviesraad heeft daarna een interview met elk van de kandidaten en doet, via de functioneel bevoegde minister, een voordracht van geselecteerde kandidaat aan de Vlaamse Regering. Als laatste stap benoemt de Vlaamse Regering bij de diensten van de Vlaamse overheid.

Uw laatste vraag was een beetje tendentius. Het klopt niet dat de dossiers op regeringsniveau aan elkaar gekoppeld worden. Ik herhaal dat voor de selectie van de functie van secretaris van een strategische adviesraad de selectieprocedure werd vastgelegd door de Vlaamse Regering in haar beslissing van 15 december 2007. Er is geen sprake van een koppeling en dat zal ook niet gebeuren in de toekomst. Voor elke vacante functie is er een afzonderlijke beslissing van de Vlaamse Regering. Wat mij betreft, kan van koppeling geen sprake zijn.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de minister-president, ik dank u voor het uitvoerige antwoord. Wat de tendentieuze vraag betreft, die werd gesteld omdat er voorbeelden bekend zijn waarbij tussen de stappen zoals u ze formuleert, dus tussen de voordracht van de functionele minister en de benoeming door de Vlaamse Regering, toch enige tijd verlopen is. We kunnen dus het vermoeden hebben dat er enige afstemming is of dat toch de wil daartoe kan bestaan. Ik neem akte van uw antwoord. Ik geloof u ter zake op uw woord en ik ben ervan overtuigd dat de secretarissen conform de letter en de geest van het decreet werden en zullen worden aangesteld.

Ik begrijp ook dat er enige tijd nodig is voor men tot zo'n aanstelling kan overgaan, een periode voor bekendmaking, onderzoek en zo meer, maar het blijft een belangrijk gegeven dat die secretarissen de drijvende motoren zijn van de betrokken adviesraden. Ik ga ervan uit dat u de secretarissen blijft aanwijzen op een manier die conform het decreet is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de parallelle onderhandelingen betreffende de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, de Senaat heeft, als ik me niet vergis, op donderdag 20 november met een ruime meerderheid ingestemd met het voorstel van advies voor het Overlegcomité over het belangenconflict inzake Brussel-Halle-Vilvoorde, en meer bepaald naar aanleiding van de wetsvoorstellen tot wijziging van de kieswetgeving met het oog op de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. Het conflict werd ingeroepen door de vergadering van de Franse Gemeenschapscommissie, de zogeheten COCOF, welbekend in Vlaanderen.

Op het moment dat deze interpellatie werd ingediend, was er al een voorstel van advies geformuleerd door de commissie voor de Institutionele Aangelegenheden van de Senaat. Het werd letterlijk overgenomen. Ik lees het even voor, want het is belangwekkend: "De Senaat neemt akte van de diverse standpunten. De Senaat stelt vast dat het zoeken naar een oplossing voor het probleem, waarvan de behandeling in de Kamer van Volksvertegenwoordigers aanleiding geeft tot een belangenconflict, samenloopt met de onderhandelingen tot institutionele hervormingen."

We moeten niet aan een uitgebreide tekstexegese doen om hier toch uit te besluiten dat de betrokken senatoren blijkbaar weten – want ze "stellen vast" – dat er naast en samenlopend met de gemeenschapsdialoog gezocht wordt naar een oplossing voor de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. Ik lees u nog eens de tekst voor: "De Senaat neemt akte van de diverse standpunten. De Senaat stelt vast dat het zoeken naar een oplossing voor het probleem, waarvan de behandeling in de Kamer van Volksvertegenwoordigers aanleiding geeft tot een belangenconflict, samenloopt met de onderhandelingen tot institutionele hervormingen."

Mijnheer de minister-president, in het Vlaams Parlement verklaarde u nochtans op 24 september in de plenaire vergadering in het kader van de bespreking van de Septemberverklaring dat u het engagement had van de federale regering dat er naast de dialoog tussen de gemeenschappen geen parallelle onderhandelingen worden gevoerd over BHV. U stelde: "Dat was één van de grote vragen van de Vlaamse Regering: wordt er parallel onderhandeld over BHV? Het antwoord op die vraag is neen."

Dit citaat staat natuurlijk haaks op het advies van de Senaat. Ik probeer nu niet tendentiekus te zijn, ik lees alleen maar wat ik lees en ik vergelijk de teksten. De voorzitter van de Senaat is Armand Dedecker. Hij is ook betrokken, meer dan betrokken zelfs, bij de inter-institutionele dialoog, dringt aan op onderhandelingen over BHV en uit daarvoor de reeds beproefde dreigementen. Dat is onder meer het geval in deze Franstalige krant van 7 november, de eerste verjaardag van de stemming van de wetsvoorstellen in de Kamercommissie, waarin hij stelt: "Sans solution négociée sur BHV, c'est la fin du pays."

Ondertussen hebben de Franstalige partijen de Vlaamse partijen uitgenodigd naar aanleiding van de discussie over de incivieke burgemeesters in de Rand, om toch een discussiekader te vormen over de benoeming van die burgemeesters en over de Brusselse problematiek – dit is het codewoord voor BHV.

Mijnheer de minister-president, we zijn heel ver van de uitvoering van het Vlaams regeerakkoord met de onverwilde splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. En bovendien herhaalt de geschiedenis zich. Er gebeurt niets anders dan onder paars. Hier wordt een schimmenspel opgevoerd en er is als finaliteit: het uitstellen van de zaak om haar 'voort te wentelen', in ieder geval over de verkiezingen, en het buiten schot houden van de federale regering. Uw partij heeft daar altijd, terecht, heel zware kritiek op gehad. We herinneren ons hoe een minicrisis werd georganiseerd. Nu gebeurt net hetzelfde, de geschiedenis herhaalt zich.

Mijnheer de minister-president, in juni aanstaande zijn er Vlaamse verkiezingen, maar ook verkiezingen voor het

Europees Parlement, en we weten allemaal dat de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde niet gesplitst zal zijn. We moeten beseffen dat voor de Europese verkiezingen de discriminatie en het feit dat die verkiezingen ongrondwettelijk zijn, zo mogelijk nog erger is dan voor de federale verkiezingen. In die 35 Vlaamse gemeenten van Halle-Vilvoorde zullen immers kandidaten op de lijst staan uit heel Wallonië. Wij maken deel uit van de Waalse kieskring. Kandidaten uit Aarlen en uit Brussel zullen op de kandidatenlijsten staan, terwijl iemand uit Vlaanderen of uit Halle geen stemmen kan halen net over de taalgrens, bijvoorbeeld in Edingen waar ook veel Vlaamse kiezers wonen.

We gaan dus naar de Europese verkiezingen zonder dat de kieskring gesplitst is, ondanks alle dure eden, ondanks alle belofte. Want intussen draait de carroussel weer volop. We zitten in de procedure van de belangenconflicten. Er zijn er al twee achter de rug. Er zijn er nog twee te gaan, waarbij je je stilaan ook vragen kunt gaan stellen over de rechtsgrond van die belangenconflicten en over het feit of die ook weer geen nieuwe discriminatie inhouden. We kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat men het systeem van de belangenconflicten misbruikt om de zaak op de lange baan te schuiven. We hebben aan Vlaamse kant één keer een belangenconflict kunnen indienen, terwijl men aan de andere kant van de taalgrens vier rondjes heeft kunnen draaien. Wat is het democratisch gehalte hiervan? Waar is het principe van de gelijke behandeling? Is deze nieuwe discriminatie nog wel legitiem? Ik zou hierover graag uw mening horen.

Ik keer terug naar mijn evidente vragen. Wordt er op dit ogenblik parallel onderhandeld over BHV of niet? De Senaat stelt dat vast. Wat is uw reactie? Als er wordt onderhandeld, door wie wordt er dan onderhandeld en in welke context? Wordt de Vlaamse Regering op de hoogte gebracht? Bent u erbij betrokken? Het kan zijn dat er onderhandeld wordt zonder dat u erover geïnformeerd bent – alles is mogelijk. Bent u, naar aanleiding van de bevestiging dat er wel degelijk onderhandeld wordt, zoals blijkt uit de voorliggende tekst van de Senaat, nagegaan of dit het geval is of niet? Zo niet, waarom niet? Wilt u dit desgevallend nog doen?

Als blijkt dat er toch parallel onderhandeld wordt over BHV, welke consequenties trekt de Vlaamse Regering daaruit, onder meer over het voortzetten van de gemeenschapsdialoog? Welke andere initiatieven zal de Vlaamse Regering nemen om te waarborgen dat wat afgesproken werd als voorafgaande voorwaarden voor de gemeenschapsdialoog – namelijk dat inzake BHV enkel de parlementaire weg wordt voortgezet – ook effectief gebeurt? Wat zal de houding zijn van de Vlaamse Regering als dit advies van de Senaat, zoals nu geformuleerd, voorgelegd wordt aan het Overlegcomité?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, ik wil me graag aansluiten bij de vraag van de heer Demesmaeker.

Het feit dat noch het dossier van BHV, noch het dossier van de burgemeesters, formeel worden geagendeerd op de gemeenschapsdialoog, betekent natuurlijk niet dat die niet als een schaduw boven de gemeenschapsdialoog hangen. U hebt zich daar altijd een beetje achter kunnen 'wegsteken'. U hebt altijd gezegd dat deze dossiers niet op de agenda komen, maar we zien dat ze hoe dan ook wegen op de gemeenschapsdialoog, want bijzonder veel staat toch in het teken daarvan.

Ook uw covoorzitter van de gemeenschapsdialoog heeft gezegd dat hij hem wel wil opstarten, maar de burgemeesters zullen op een bepaald moment hoe dan ook benoemd moeten worden. Alhoewel het dus niet formeel geagendeerd staat, speelt het allemaal mee. Mijnheer de minister-president, ik denk dus dat het niet meer volstaat te zeggen dat het niet geagendeerd staat en dat er dus niet over gesproken wordt.

Het is toch wel een merkwaardige evolutie. Ik wil de heer Desmesmaeker ook nog het volgende zeggen: op 18 maart werd in de Senaat het eerste voorstel richting Overlegcomité gestemd. Toen stond er: "De Senaat neemt ook akte van de diverse standpunten. De Senaat stelt vast dat het zoeken naar een oplossing van het probleem is geagendeerd in het kader van de lopende onderhandelingen zoals weergegeven in het voorstel van bijzondere wet houdende institutionele maatregelen". Dit is het beruchte pakket één. De Senaat heeft dit toen goedgekeurd, samen trouwens met uw twee partijgenoten in de Senaat.

We hebben toen al een amendement ingediend. We hebben toen het volgende gezegd: "De Senaat stelt vast dat de schade van de belangen van de Franse Gemeenschap niet bewezen is en stelt het Overlegcomité voor het parlement van de Franse Gemeenschap aan te raden de procedure van het belangenconflict te staken en de democratische parlementaire besluitvorming haar verder beloop te laten gaan".

Uw mensen hebben dat amendement ook weggestemd. Wat ik ook vreemd vind, is dat op 20 november het Vlaams Belang een soortgelijk amendement heeft ingediend waarin stond dat wij dienden vast te stellen dat er sprake is van misbruik van de procedure van het belangenconflict – waar u terecht op wijst – in hoofde van de vergadering van de Franse Gemeenschapscommissie en dat het geviseerde wetsvoorstel geen schade toebrengt aan de vergadering van de Franse Gemeenschapscommissie. Ook voor dat amendement hebben we op 20 november van uw partijmensen geen steun gekregen.

Mijnheer de minister-president, ik denk dat u nu maar eens duidelijkheid moet geven. Het is niet omdat BHV, zoals men naderhand heeft gezegd, niet op de agenda van de dialoog komt en men het de normale parlementaire procedure laat doorlopen, dat er niets mis is met die parlementaire procedure.

We weten allemaal dat in het voorjaar de Vlaamse partijen – ‘gesmeekt’ is een groot woord – min of meer een overeenkomst hadden dat, op het ogenblik dat het eerste belangenconflict afliep, de Franstaligen via de COCOF, en misschien straks ook nog via het Waalse Gewest, opnieuw een belangenconflict zouden indienen – met alle gevolgen van dien. Het zou weer een rondje duren en men zou weer alle vertragsprocedures in het leven roepen.

Bij het tweede belangenconflict moest eerst tussen de Kamer en de COCOF een overleg plaatsvinden. Dat heeft niet plaatsgevonden, waardoor het naar de Senaat moest verhuizen. Dat is op 8 juli binnengekomen in de Senaat. Men had perfect de mogelijkheid om een advies te formuleren binnen de Senaat. Alle partijen, ook alle Vlaamse, buiten de onze natuurlijk, hebben eraan meegewerkt om het reces de zaak te laten opschorten tot 14 oktober. Dan heeft men nog eens de termijn laten lopen. Dus men heeft er in feite alles aan gedaan om te zeggen dat het zogenaamd niet op de agenda komt en men de parlementaire procedure laat lopen, en men zorgde ervoor dat er belangenconflicten zijn, die dan nog eens alle termijnen overschrijden. Zo kan ik het ook, natuurlijk. Zo kan men proberen recht te houden dat Brussel-Halle-Vilvoorde in feite geen deel uitmaakt van de communautaire onderhandelingen, maar men werkt wel actief mee aan het feit dat het eigenlijk nooit meer gestemd zal worden voor de regionale verkiezingen van 2009.

Dan zitten we effectief met het probleem van de grondwettelijkheid van de Europese verkiezingen – voor zover er geen gelijktijdige verkiezingen voor Kamer en Senaat komen. Maar goed, dat kunnen we nu niet met zekerheid garanderen of, eventueel, betwisten.

Ik denk wel dat er nu duidelijkheid moet komen, mijnheer de minister-president. Maar dan moet u toch eens aan alle Vlaamse meerderheidspartijen zeggen dat ze dan ook moeten ophouden met het invoeren van die vertragsmanoeuvres. Als men dat doet, is men niet meer geloofwaardig.

Het Overlegcomité zal binnenkort bijeen moeten komen. Op 20 november werd in de Senaat het advies gestemd. Als men opnieuw de truc van de vorige keer toepast en zegt dat eerst het Overlegcomité akte moet nemen van het voorstel van gemotiveerd advies van de Senaat, om dan pas de termijn van 30 dagen te laten starten, zijn we voorbij Nieuwjaar. Dan zal het reces weer de termijnen stuiten en zo zijn we weer een beetje verder.

Heeft het Overlegcomité er al akte van genomen? Nog niet. Wanneer beginnen volgens u die 30 dagen te lopen? Gaat u nu ook actief bestrijden dat van de procedure van het belangenconflict nog langer misbruik wordt gemaakt?

Mijnheer de minister-president, ik roep u daar niet toe op, maar het is niet moeilijk om hier alle instellingen te blokkeren. Het Vlaams Parlement kan hier elke week voor alle mogelijke decreten van de Franse Gemeenschap, het Waalse Gewest en de COCOF, voor wat de decreetgevende bevoegdheden van die laatste betreft, een belangenconflict invoeren en de zaken blokkeren. Misschien moeten we dat op den duur, als men zo lang misbruik blijft maken van die procedure, toch wel eens overwegen als parlement.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer Demesmaeker, ik heb goed geluisterd toen u zei ‘alles komt terug’. Ik ben er nooit uit geraakt in de keuze tussen twee filosofische standpunten. Er is de eeuwige terugkeer – Friedrich Nietzsche, zoals u weet – en de panta rhei van Heraclitus – u kunt nooit twee keer in dezelfde rivier stappen. Volgens Milan Kundera, in de ‘Ondraaglijke lichtheid van het bestaan’, is het ondraaglijk licht als alles maar één keer zou voorkomen. U bent een voorstander van de stelling van Friedrich Nietzsche, heb ik begrepen, dat alles terugkomt.

Verontschuldig mij voor deze kleine filosofische inbreng, maar het speelt me nog altijd parten: wat is het nu? Maar u zegt duidelijk: alles komt terug. Dat is heel belangrijk voor degene die het de eerste keer heeft gedaan, want als alles terugkomt, zal dat oneindig lang meegaan. Dus u moet altijd opletten wat u doet, mijnheer Van Houthem, want dat blijft nazinderen. Dat is het gevolg van die filosofische wijsheid. Maar dat was niet de reden van uw vraag, vermoed ik, hoewel het een zeer interessante beschouwing zou zijn.

U spreekt ook over schimmenspel, maar ik wil me daar een beetje van distantiëren. Als u vraagt of daarover wordt onderhandeld, is het antwoord neen. U hebt me correct geciteerd: er wordt op dit ogenblik geen parallelle onderhandeling gevoerd over Brussel-Halle-Vilvoorde. Ik ga er ook van uit dat die de volgende weken en maanden niet wordt gevoerd.

De premier heeft op 21 september ook duidelijk gezegd dat de federale regering niet zal onderhandelen over Brussel-Halle-Vilvoorde. Ik ga ervan uit dat ook elders niet onderhandeld wordt over Brussel-Halle-Vilvoorde, maar ik ben minister-president en geen partijvoorzitter. Mijn voorzitter van mijn partij – hoewel ik hier zit als minister-president die boven de partijen staat – heeft ook

gezegd dat zij niet onderhandelt over BHV. Ik ga ervan uit dat andere partijvoorzitters daar ook duidelijkheid over gebracht hebben of dat zullen doen. Het standpunt van de Vlaamse Regering is nog steeds en is altijd geweest dat de parlementaire procedures hun gang moeten aan. Dat heb ik al verschillende keren duidelijk gesteld, en als u dat vraagt, wil ik dat gaarne nog eens herhalen.

U verwijst naar de Senaat. Het is interessant dat de heer Van Hauthem ook de vorige beslissing van de Senaat heeft voorgelezen. Als ik me niet vergis, heeft men toen verwezen naar de memorie van toelichting van het eerste pakket. Toen stond er nog: "Er moet worden onderzocht hoe men het kan onderhandelen." Het is nu anders geformuleerd. Er is zelfs een verschil in uw zorg of er ergens over onderhandeld wordt. Ik hoop dat deze zorg nu is weggenomen. Wie ben ik om iets te zeggen over de senatoren die in alle wijsheid formuleringen op papier hebben gezet? Dat laat ik over aan het debat onder de senatoren of op het federale niveau.

Collega's, ik garandeer u opnieuw dubbel en dik dat er niet onderhandeld wordt over BHV. Ik heb vóór de start van de gemeenschapsdialoog alles gedaan om duidelijk te maken dat er niet wordt onderhandeld over BHV. Wat mij betreft is dat zo en zal dat zo blijven. Voor wie graag de gemeenschapsdialoog wil heropstarten, is dit een belangrijk element. Volgens sommigen is de gemeenschapsdialoog al ten dode opgeschreven. Ik verwijs naar het debat van vorige week woensdag.

Mijnheer Van Hauthem, de agenda van het Overlegcomité is nog niet rondgestuurd. Er is een vergadering van het Overlegcomité gepland op 19 december. Staat het dan op de agenda of nadien? Ik heb geen agenda en weet het niet. Als het erop komt, zal de Vlaamse Regering uiteraard een standpunt bepalen.

Mijnheer Van Hauthem, u verwijst naar belangenconflicten. In het verleden hebben we het daarover gehad. Goed, die mogelijkheid is er en men kan ervan gebruik maken. Misschien moeten we eens allemaal nadenken over hoe dergelijke alarmbelprocedures te gebruiken en misbruik ervan tegen te houden. De wetgever heeft toen gemeend om dat mee te moeten nemen.

Ik begrijp dat u zegt dat het misschien tijd is om te kijken of die instrumenten niet alles of toch belangrijke zaken onmogelijk maken. Dat debat kan verder worden gevoerd. Wat nu bestaat, wordt al dan niet terecht gebruikt. Dat hangt af van wie het instrument inzet.

Er is duidelijk afgesproken dat er niet onderhandeld wordt over BHV. Mijnheer Demesmaeker, u vraagt of er toch plaatsen zijn waar dat gebeurt. Ik ga ervan uit dat dat niet het geval is. Ik ben daar zeker niet bij betrokken. Voor mijn partij is dat niet het geval. Als het geagendeerd

wordt op het Overlegcomité, zal de Vlaamse Regering een standpunt bepalen.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Dank u wel. Er zijn geen parallelle onderhandelingen. U gaat daarvan uit, zegt u. Helemaal zeker bent u dus niet.

Minister-president Kris Peeters: Toch wel, maar je weet nooit.

De heer Mark Demesmaeker: Helemaal zeker bent u niet, blijkbaar. Als er geen parallelle onderhandelingen zijn, dan dwaalt de Senaat. U steekt de handen in de lucht, mijnheer de minister-president. Dat is een veelzeggend gebaar.

U zegt dat de parlementaire procedures hun gang moeten gaan. In een normale parlementaire procedure kan een belangenconflict op zijn plaats zijn. Ik denk inderdaad dat het een perfect verdedigbaar systeem is voor een federaal land. Maar wat niet verdedigbaar is, is de ongelijkheid dat men aan de ene kant van de taalgrens één keer een belangenconflict kan invoeren en aan de andere kant vier keer. Was dat de bedoeling van de wetgever? Het is op dit moment duidelijk dat men misbruik maakt van die belangenconflicten. In hoeverre kun je de rechtsgrond ervan aanvechten?

Het tweede belangenconflict werd ingeroepen door de COCOF. Als je aan tien Vlamingen vraagt wat de COCOF is, zal er niet één weten te antwoorden dat het een parlement is dat de belangen van de Franstalige Brusselaars behartigt. Men moet mij eens uitleggen in hoeverre de belangen van de Franstalige Brusselaars geschaad zijn door het wetsvoorstel dat de Vlaamse partijen hebben ingediend.

Er zijn nog twee belangenconflicten te gaan: het Waalse Gewest kan er nog één invoeren, net als het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Men moet mij eens uitleggen in hoeverre inwoners van het Waalse Gewest in hun belangen geschaad zijn door de splitsing van het kiesarrondissement BHV. Hier maakt men op een schandalige manier misbruik van een procedure die daarvoor niet bedoeld was. In hoeverre zullen de Vlaamse meerderheidspartijen dit lijdzaam blijven ondergaan?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Wat het misbruik van de belangenconflicten betreft: de rechtsgrond is daar, en zelfs de COCOF kan dat doen. Wij hebben dat uitgezocht. Het is niet betwistbaar. De COCOF heeft decreetgevende bevoegdheid en speelt dus als regelgevend parlement mee in de procedure van het belangenconflict.

Uiteraard is dat Absurdistan, mijnheer Demesmaeker. Daarover zijn we het eens. Op het moment dat wij dat in de Senaat aanklagen, had ik graag gehad dat uw twee partijgenoten dat hadden gesteund. Quod non.

Mijnheer de minister-president, u zegt dat er niet onderhandeld wordt. De positie van de Vlaamse Regering is duidelijk. Dit hangt als een schaduw boven de dialoog. Ik heb sommigen in de commissie van de Senaat waar dat behandeld werd, horen zeggen: “Uiteraard zal er wel eens overleg gepleegd worden, desnoods in café De Vier Winden.” U kunt zich al voorstellen wie het was.

De situatie is bijzonder hypocriet. De Vlaamse partijen spelen erin mee en enkele maanden geleden zeker ook de Vlaamse Regering. Aan de ene kant wordt er niet meer onderhandeld, aan de andere kant hoopt men dat de Franstaligen de belangenconflicten blijven gebruiken om de onderhandelingen niet te bezwaren. Dat is gebeurd in het voorjaar. Officieus zeiden u en anderen: “Jullie gaan toch nog eens een belangenconflict invoeren. Dan zijn we juli en het reces al voorbij. Dan gaan we tot oktober door en dan zien we wel waar we uitkomen.” Dat is toch juist wat ik zeg, of niet soms?

Tenzij u het ontkent, is er een groot verschil tussen het officiële discours – er wordt niet onderhandeld – en het officiële. Tegelijk wordt er door aan te sturen op een belangenconflict voor gezorgd dat het nooit voor de volgende verkiezingen opgelost geraakt, in de zin van splitsing. Door het van de officiële agenda weg te houden, maar te hopen dat men de zaak parlementair zal rekken, stelt u het zelf uit tot na de verkiezingen en koopt u tijd. Daar zijn we niets mee gewonnen. De Europese verkiezingen komen eraan. Wat gaat men dan doen?

Op een bepaald moment zult u verder moeten gaan, mijnheer de minister-president, dan enkel te herhalen dat het officieel niet op de agenda staat. Het weegt op de onderhandelingen. Door de belangenconflicten wordt de zaak telkens uitgesteld. Men kan het perfect over de datum van de verkiezingen van 2009 tillen.

Het Overlegcomité komt bijeen op 19 december. Gaat men opnieuw de truc toepassen om dan officieel akte te nemen zodat dan de dertig dagen beginnen te lopen? Tussen het gemotiveerde advies van de Senaat en het Overlegcomité zitten al bijna dertig dagen. En dan gaat men nog eens dertig dagen nemen. Met het reces ertussen is het dan alweer februari. Gaat u dat spelletje meespelen?

Dat bedoel ik met het verschil tussen de officiële versie en wat zich in de coulissen afspeelt. Over het tweede zegt u niets. Wat speelt zich daar af? Het verlengen van termijnen, misbruik maken van procedures, recessen invoeren en dergelijke. Daar zegt u niets over.

De termijnen zijn in de gewone wet van 9 augustus 1980 gesteld als volgt: 60 dagen tussen de twee parlementen

die tegenover elkaar staan, 30 dagen Senaat en 30 dagen Overlegcomité. Dat zijn in totaal 120 dagen. Het tweede belangenconflict is bezig van in mei. Een belangenconflict duurt drie vierde van een jaar in plaats van 120 dagen.

Ik zou graag hebben dat u daarover eens een uitspraak deed. U bent covoorzitter van de gemeenschapsdialoog. Als men het altijd heeft over de parlementaire procedure volgen, moet men daarvan ook de gevolgen dragen en aanklagen dat er misbruik gemaakt wordt, niet alleen van de procedure op zich, maar ook van de termijnen.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: De Vlaamse Regering houdt haar koers consequent aan. Bij elke vraag om uitleg, interpellatie of actuele vraag is het antwoord identiek. Er wordt niet onderhandeld. De Vlaamse Regering zit op koers en streeft na wat in het regeerakkoord staat. Alle partijen van zowel de meerderheid als de oppositie vragen dat het kiesarrondissement gesplitst wordt. Alleen maken we elkaar nog maar eens wijs dat we weten hoe dat op korte termijn kan, terwijl er heel wat procedures en grondwettelijke regels zijn die iedereen moet respecteren.

De minister-president wordt ondervraagd over wat de Senaat moet doen, wat het Waalse Gewest moet doen en wat andere instellingen kunnen doen. Daar hebben we helemaal geen vat op. Het is merkwaardig dat we ons als Vlamingen daarop focussen.

Als men op een bepaald moment tot een stemming komt en de regering valt, dan is BHV nog altijd niet gesplitst. De wet moet ook nog worden bekrachtigd.

We willen een resultaat. We kunnen nog heel veel rondjes draaien door elkaar daarover te ondervragen en te vragen wat de Walen zouden kunnen en moeten doen en of er sprake zou kunnen zijn van discriminatie. Maar de procedures liggen vast in ons institutionele systeem. De procedure van het belangenconflict is herhaaldelijk opgestart. Dat zal het Vlaams Parlement niet veranderen. Wij moeten ons richten op onze bevoegdheden en realiseren wat in het regeerakkoord staat. De Vlaamse Regering blijft op koers en doet de mogelijke inspanningen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer Kennes, aan Franstalige kant worden de belangenconflicten gebruikt. We gebruiken die niet om politiek iets af te dwingen, zij wel. Wij misbruiken de procedures niet.

De heer Ward Kennes: Pleit u voor misbruik van procedures?

De heer Joris Van Hauthem: Actie brengt meestal reactie teweeg. De actie komt altijd van één kant en de reactie blijft uit, zodat de actie kan blijven duren. Dat is een politieke afweging.

Maar zoals u zei, moet die wet nog worden bekrachtigd. Dat is de clou. In de Senaat zei de heer Cheron van Ecolo: “Zelfs als dat gestemd wordt, moet de wet nog worden bekrachtigd. Dan zullen wij er in de regering aan Fransstalige kant wel voor zorgen dat de koning die niet bekrachtigt.” Leven we dan nog in een democratie? Dat deed me denken aan de Abortuswet, toen dezelfde links-progressieve zijde zei dat de koning dat moest tekenen want het was een democratisch gestemde wet.

De Franstaligen misbruiken niet enkel de procedure om de zaak te rekken, maar zelfs als de wet gestemd wordt, zullen ze ervoor zorgen dat de regering en de koning die niet bekrachtigen en afkondigen. Wat is ons antwoord daarop? Wij volgen de parlementaire procedure.

Zij gebruiken andere methoden. De wettelijke procedures gebruiken zij als een politiek wapen. Wij hebben met het belangenconflict ook een wapen in handen. We gebruiken het niet graag omdat we het niet willen misbruiken. Maar we mogen niet langer het slachtoffer zijn van onze lankmoedigheid en het misbruik van de andere kant. Zij willen de koning verhinderen om de wet te bekrachtigen. Is dit nog een democratie? Ik dacht het niet.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, wat mij nu bezighoudt: wordt de gemeenschapsdialoog heropgestart of niet? Die wordt pas heropgestart als er een grote bereidheid is om deelakkoorden af te sluiten en er niet over de burgemeesters of BHV wordt gesproken, laat staan onderhandeld.

We zullen de volgende dagen zien of iedereen zich daarin kan schikken of niet kan schikken. Ik heb u vorige woensdag gezegd dat wij zelf de nodige besluiten zullen trekken als dat niet zou kunnen. Ik stel alleen vast dat men de laatste dagen aan Fransstalige kant signalen geeft om de dialoog op te starten, maar hij kan pas opgestart worden onder de voorwaarden die ik vorige week woensdag heb gegeven.

Ik hoef hier de Senaat niet te verdedigen, maar ik lees dat “de Senaat akte neemt van de diverse standpunten”. Het is ook belangrijk dat verwezen wordt naar de parlementaire behandeling in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Nogmaals, de senatoren zijn wijs genoeg om zichzelf te verdedigen. Ik heb voorgelezen wat er in het Senaatsverslag terug te vinden is.

Ik ga er ook van uit dat de Senaat zijn werkzaamheden organiseert zoals hij denkt die te moeten en te kunnen organiseren. Er zijn senatoren, vanuit verschillende partijen hier aanwezig, die op de plaats waar het het

meest gerede is – de Senaat – de discussie waarnaar u verwijst, ook kunnen voeren. Ik als minister-president ga me niet uitspreken over de manier waarop de Senaat zijn werkzaamheden organiseert.

Ik zeg u nog eens heel duidelijk dat er niet onderhandeld wordt. Ik ga ervan uit dat, als er serieuze onderhandelingen worden opgestart, dit niet kan zonder dat ik dat zou weten of zonder dat ik erbij betrokken zou zijn. Vanaf het moment dat het op het Overlegcomité geagendeerd wordt, zal de Vlaamse Regering een standpunt innemen. Zoals de heer Kennes ook terecht onderstreept, is de lijn van de Vlaamse Regering duidelijk. We houden die lijn ook aan.

Ik ga ervan uit dat het nu heel belangrijk is om te kijken of de gemeenschapsdialoog wordt heropgestart of niet. Dat is een belangrijk element. De heropstart zal niet gebeuren als er voorwaarden worden gesteld dat er dan ergens moet worden onderhandeld over BHV of over de burgemeesters.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Van Hauthem en door de heer Demesmaecker werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de nieuwe verklaringen van de minister betreffende het dossier van de drie niet-benoemde kandidaat-burgemeesters van Kraainem, Linkebeek en Wezembeek-Oppem

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, geachte collega's, op 26 november voerden we hier een actualiteitsdebat waarin u gezegd hebt dat de burgemeesters niet zullen worden benoemd.

Naar aanleiding van de talrijke vragen om uitleg en de talrijke interpellaties, hebt u zeer duidelijk laten weten – zeker na de eerste keer dat u beslist hebt om niet te benoemen – dat u dezelfde personen nooit zou benoemen. Ik ga niet alle citaten aflopen, want dan zitten we hier morgenvroeg nog. Ter illustratie geef ik toch eentje van 20 november 2007: “Ik heb de kandidaat-burgemeesters niet benoemd en ik zal ze ook niet

benoemen over drie dagen of over drie maanden. Laat het duidelijk zijn dat ik op mijn lijn blijf. Het is niet zo dat er een soort van herexamen en deliberatie komt. Ik blijf duidelijk op mijn lijn. De kandidaten die ik niet heb benoemd als burgemeester, zal ik niet benoemen. (...) Degenen die ik gisteren of eergisteren heb afgewezen, ga ik overmorgen niet benoemen. Ik blijf op dezelfde lijn. Die mensen zijn niet benoemd en worden door mij ook niet binnen twee of drie maanden wel benoemd". Met dit citaat kan ik uw stelling zonder meer samenvatten.

Mijnheer de minister, op 26 november heeft de Vlaamse Regering dit nog eens herhaald. Nauwelijks een dag later, hoorde ik u op radio 1 met de heer Van Eyken. Toen zei u dat er toch nog een opening was. Als de burgemeesters de verkiezingen van 2009 op een correcte manier organiseren – de oproepingsbrieven voor de verkiezingen versturen volgens de omzendbrief-Peeters, nadien de omzendbrief-Keulen –, dan zou u de zaak nog eens bekijken en eventueel evalueren. Ik viel dus van mijn stoel. Ik heb van de meerderheid altijd gehoord dat de minister op zijn lijn blijft en de drie burgemeesters nooit benoemd zullen worden. Maar dan zegt u opeens dat de deur van de benoeming voor die drie personen niet helemaal dicht is. U verwees ook naar de burgemeester van Sint-Genesius-Rode die ook in de fout was gegaan, maar die u toch hebt benoemd.

In de huidige politieke context – waar de Franstaligen er nog altijd een punt van maken dat er een eventuele aparte onderhandeling over die kwestie moet worden opgestart en waar de kwestie als een schaduw boven de gemeenschapsdialoog hangt – vraag ik me af hoe het nu zit. Maandenlang zegt u dat u hen hoe dan ook niet benoemt. Een dag nadat u dat nog eens bevestigd hebt, zegt u dat u de deur openlaat als ze hun goede wil tonen. De Vlaamse Regering neemt hier een bocht van 180 graden. De vraag rijst dan ook of u nog langer consequent bent met uw eerder ingenomen stelling.

Mijnheer de minister, waarom hebt u een opening gemaakt die de benoeming van de drie betrokkenen alsnog mogelijk zou maken? Wat zou een eventueel nieuw feit wel kunnen zijn? Wat is nu het uiteindelijke en definitieve standpunt van de Vlaamse Regering ten aanzien van de eventuele al dan niet benoeming van drie betrokken personen?

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, wij hebben u altijd gesteund in dit dossier. Ik kan me dan ook niet voorstellen dat u nu plots een opening zou laten om deze drie kandidaat-burgemeesters alsnog te benoemen. Ik kan me dat echt niet voorstellen, want het gaat om zeer zware feiten: het overtreden van taalwetgeving, het niet toepassen van rondzendbrieven.

Eigenlijk gaat het zelfs om meer dan dat. Als we de balans opmaken van het lokaal bestuur van die drie

faciliteitengemeenten – bij uitbreiding de zes faciliteitengemeenten – de voorbije decennia, dan is dat zeer bedroevend. Om een voorbeeldje te geven: vanmorgen was er een regio-overleg, georganiseerd door de provincie Vlaams-Brabant. Ze wil een pilootproject opstarten voor regionale samenwerking rond vrije tijd in de regio Zennevallei-Pajottenland. Alle gemeenten waren daar, behalve Linkebeek en Drogenbos. Twee faciliteitengemeenten die dus niet toevallig dit soort van overleg telkens opnieuw boycotten. Ze maken er een systeem van om zich telkens af te keren van Vlaanderen, van de provincie Vlaams-Brabant, van de hogere overheid.

We hebben in alle faciliteitengemeenten gezien dat het jeugd-, cultuur- en sportbeleid volledig gefaald heeft. Men weigert zich in te schrijven in het Vlaamse beleid, waardoor men ook heel wat subsidies misloopt. Men heeft maar één bedoeling: het Vlaamse cultuurleven, het Vlaamse verenigingsleven, het Vlaamse jeugdleven en sportleven fnuiken en kapotmaken. Men heeft al jaren niets anders gedaan. Ook de Vlaamse decreetgeving voor de bibliotheken heeft men gewoon naast zich neergelegd.

Wij hebben gezien hoe ze Vlabinvest jarenlang hebben geboycot, zodat er weinig concrete resultaten uit voortkwamen. Men heeft nu de werking van Vlabinvest uitgebreid, net omdat men heeft moeten vaststellen dat men in de faciliteitengemeenten te maken had met bewuste tegenkantingen van de Franstalige gemeentebesturen.

We hebben onlangs nog gezien hoe men geprobeerd heeft om de Gordel te boycotten. We hebben de uitspraken gehoord van onder anderen de kandidaat-burgemeester van Wezembeek-Oppem, die een soort van oorlogstaal in de mond nam.

Als je dit allemaal optelt, dan moet je alleen maar tot de vaststelling komen dat dit niet de manier is waarop wij in Vlaanderen onze burgemeesters willen zien werken. Dan kan er maar één besluit zijn: voet bij stuk houden en geen souplesse aan de dag leggen ten aanzien van deze drie incivieke kandidaat-burgemeesters.

Ik heb nog een bijkomende vraag over de heer Libert, schepen in Sint-Genesius-Rode. Er is een apart tucht-onderzoek ingeleid door de provinciegouverneur naar aanleiding van zijn al dan niet vermeend persoonlijk aandeel in het versturen van Franstalige kiesbrieven in Sint-Genesius-Rode. Daar zou ik graag het fijne van weten.

De voorzitter: Mevrouw Moens heeft het woord.

Mevrouw Monique Moens: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, mijnheer de minister, in De Morgen van 5 december verklaart u: "Het dossier van de drie burgemeesters is al meer dan twee jaar oud. Er is al eindeloos over gepraat in het parlement. Er verschenen

honderden artikelen in de pers. Alles wat gezegd moest worden, is nu wel gezegd”.

U herhaalde in het verleden reeds vaak en u zegt dit ook nog vandaag: “Ik heb de drie burgemeesters niet benoemd en ze zullen niet benoemd worden”. Maar ik begin er toch wel aan te twijfelen of u dit echt meent. Ik heb u ook gehoord op radio 1. U zei daar: “Indien de drie burgemeesters zich bij een volgende gelegenheid – de verkiezingen van juni 2009 – wel aan de wet houden, dan zou er een nieuw feit kunnen zijn en zou alles kunnen worden herbekeken”.

Zoals de Franstaligen altijd al aankondigden en nog steeds doen, zullen dezelfde drie burgemeesters opnieuw worden voorgedragen. Mijnheer de minister, deze drie heren, benoemd of niet, delen intussen al meer dan twee jaar de lakens uit in hun gemeenten.

Ik zei het vorige week al – maar ik herhaal het nogmaals – dat er blijkbaar toch een probleem van communicatie is. U duelleerde over de hele zaak ook en public – om het ook eens in het Frans te zeggen – met de minister-president. De hele Vlaamse Regering is uiteraard zelf verantwoordelijk voor het aan de gang houden van de zoveelste communautaire soap.

Mijnheer de minister, we hebben de ministeriële besluiten eens nagelezen. In het besluit van 24 november 2008 over de niet-benoeming van de drie burgemeesters, stelt u: “Feiten die aan de basis liggen van de motieven van het advies van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant, alsook de motieven van het niet-benoemingsbesluit, zullen uiteraard ook nu overeind blijven. De aangehaalde feiten die deze argumenten en motieven onderbouwen dateren immers van voor de eerste voordracht, die geleid heeft tot het niet-benoemingsbesluit van 14 november 2007. Deze feiten zullen post factum niet meer rechtgezet of ongedaan gemaakt kunnen worden”.

Aangezien de feiten post factum inderdaad niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden, waardoor het resultaat van een nieuwe voordracht van diezelfde kandidaten bij voorbaat gekend is, hebt u op basis van artikel 59, artikel 1, laatste lid, van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, de gemeenteraadsleden van de betrokken gemeenten om een nieuwe voordracht verzocht. Het is dan ook evident dat hierdoor aan de gemeenteraadsleden van de drie betrokken gemeenten, eigenlijk wordt opgedragen om andere kandidaten voor te dragen, die ditmaal wel zouden voldoen aan de benoemingsvereisten.

Behoorlijk bestuur impliceert dat een dergelijke voordracht binnen een redelijke termijn zou geschieden, zo niet dient de gouverneur van de bewuste provincie accuraat op te treden. U zei me vorige week dat u geen regeringscommissaris kunt aanstellen. Na wat onderzoekwerk

kwam ik tot de vaststelling dat de gouverneur eigenlijk als een Vlaamse regeringscommissaris toezicht dient te houden op het correct functioneren van lokale besturen. Als toezichthoudende overheid laat u evenwel na te bepalen binnen welke termijn de nieuwe voordrachten uiterlijk moeten worden ingediend.

U laat overduidelijk verstaan dat, indien de intussen drie niet-benoemde burgemeesters zich correct gedragen, zij na verloop van tijd – eventueel na de verkiezingen van juni 2009 – wel een kans zouden kunnen maken om benoemd te worden. U zegt duidelijk: toon uw goede wil bij de verkiezingen van juni volgend jaar, verstuur uw oproepingsbrieven in het Nederlands en u zult misschien benoemd worden. Door deze woorden, mijnheer de minister, schuift u de hete aardappel door tot na de verkiezingen van juni 2009 en waarschijnlijk naar uw opvolger.

Mijnheer de minister, bestaat er binnen de Vlaamse Regering de bereidheid om dit dossier af te ronden? Wil de Vlaamse Regering eigenlijk wel de drie bewuste gemeenten opdragen om binnen een vastgestelde termijn andere kandidaten voor te dragen? Bestaat binnen de Vlaamse Regering de bereidheid om, indien deze dwingende oproep geen gevolg zou krijgen, de provinciegouverneur van Vlaams-Brabant te gelasten accuraat op te treden?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, collega's, voor degenen die houden van statistiek: we zitten aan vraag 149 over dit thema. Mijnheer Van Hauthem, ik denk dat u daarmee in de spits zit wat betreft het vragen stellen over dit thema, maar andere collega's doen ook flink hun best.

Maakt de minister een opening of een bocht? Hij maakt een bocht van 360 graden: hij blijft gewoon op zijn lijn. Wat dat betreft, wordt er geen opening gemaakt. Ik volg gewoon een juridische lijn.

Collega's, wat die drie burgemeesters betreft, neem ik de beslissingen die zich opdringen. Ik ben daarin consequent. Ik heb ze twee keer niet benoemd. De eerste keer op 14 november 2007. Het is toch soms interessant om alle uiteenzettingen die zijn gehouden in de maanden voor ik die beslissing heb genomen, nog eens door te nemen. Toen werd gezegd wat ik zou nalaten te doen en niet zou durven doen. Wat dat betreft, was het iets minder in 2008, op 24 november.

Begin november heb ik gezegd dat ik voor het eind van de maand de knoop zou doorhakken. Ik heb daar in de loop van de maand meerdere vragen over gekregen. Ik heb de logische, consequente beslissing genomen: de niet-benoeming. U weet in welk kader we toen zaten.

Ik heb mijn verantwoordelijkheid genomen. Laat het duidelijk zijn: burgemeesters die de wetten overtreden, worden niet benoemd. Ook al vraagt de hele Franstalige politieke klasse dat al twee jaar. Als ik iemand uit Frans-talig België tegenkom, is de eerste vraag wat ik doe met de burgemeesters. Mijn houding is altijd dezelfde: als zij de wetten overtreden, worden zij niet benoemd.

De Raad van Europa dringt nu, bij monde van het Congres van de Lokale en Regionale Besturen, erop aan om de burgemeesters te benoemen. Zij hebben de wetten overtreden en zijn wat dat betreft duidelijk in de fout gegaan, dus ze worden niet benoemd. Dat zeg ik ook op alle andere vragen daaromtrent.

Collega's, ik benader dit dossier van de burgemeesters, en dat mag nooit uit het oog verloren worden, als minister van Binnenlands Bestuur en niet als een partijpoliticus. Ik moet de wetten, decreten, voorschriften en procedures volgen. Ik houd me op die juridische lijn.

Het eenvoudigste zou inderdaad zijn dat vanuit die Franstalige meerderheid iemand anders wordt voorgesteld die kan steunen op een meerderheid en bereid is om met ons samen te werken en de wetten, decreten, voorschriften en procedures correct toe te passen op het terrein. Dat zou het eenvoudigste zijn, en dan volgt ook de benoeming.

Als de niet-benoemde burgemeesters, en dan heb ik het over daden en feiten en niet over beloftes, vanaf nu zouden beginnen met de wetten en decreten wel toe te passen, met de verkiezingen correct te organiseren, en ze zouden opnieuw worden voorgedragen, moet het toezicht evalueren. Dat zou voor Vlaanderen een geweldige overwinning betekenen. Het feit dat die burgemeesters – want u moet de draagwijdte van dergelijk gedrag inschatten – zoals het hoort, het Vlaamse toezicht en het Vlaamse gezag zouden erkennen, zich dat concretiseert op het terrein en ze dat niet alleen beloven, maar ook daadwerkelijk doen, dat ze het gezag van de Raad van State erkennen en dus ook de omzendbrieven-Peeters en -Martens erkennen, zou voor Vlaanderen – en dat meen ik heel oprecht – een geweldige overwinning zijn.

Als zich geen nieuwe feiten voordoen, worden ze niet benoemd natuurlijk. Uit wat ik hoor als reacties op het terrein, is niet meteen aan de orde dat ze dat willen doen, maar ik heb dat als casus naar voren geschoven. Dat zou betekenen dat de wettelijkheid wordt hersteld, dat men zoals alle burgemeesters wetten en decreten erkent, het gezag van Vlaanderen erkent, de omzendbrieven erkent, het gezag van de Raad van State erkent en dat alles wat vandaag niet gebeurt, wel zou gebeuren. Dat is niet een nieuw feit, maar een metamorfose. Dat zou een resem van nieuwe feiten zijn. Ik vind dat we dan moeten evalueren. Daarnaast zijn er ook nog de adviezen van de

provinciegouverneur en van de procureur-generaal, maar dan zouden we op dat ogenblik moeten evalueren.

Dat is wat ik heb gezegd. Dat is de juridische lijn. Maar als er geen nieuwe feiten zijn, alleen maar beloftes en er gebeurt op het terrein niets, blijft het wat het vandaag is.

Ik heb al twee keer heel duidelijk mijn verantwoorde-lijkheid genomen. De omstandigheden waren niet altijd eenvoudig, maar ik doe dat als minister van Binnen-lands Bestuur, niet als partijpoliticus, als degene die correct moet zijn voor 308 gemeenten in Vlaanderen en op een eenduidige manier de wet moet toepassen, ook ten aanzien van deze weerspannige burgemeesters.

Sommigen zeggen dat wat ik doe de carroussel op gang brengt. Dan is mijn reactie: en dan? Die carroussel is vooral een probleem voor de gemeenten ter plaatse. Ik heb daar eigenlijk geen last van, zij wel. Daardoor hebben ze een Franstalige schepen minder, en de bur-gemeesters worden niet effectief benoemd.

Als zich op het terrein geen nieuwe feiten voordoen – en dan hebben we het niet over even iets beloven of even correct zijn –, zal dat, voor burgemeesters die wat dat betreft consistent zijn in hun gedrag en geen schoolvoorbeeld zijn wat betreft het handhaven van de regels van de rechtstaat, zo blijven.

Collega's, wat de drie niet-benoemde burgemeesters uit Kraainem, Linkebeek en Wezembeek-Oppem moeten doen, is zich spiegelen aan hun collega's uit Drogenbos, Wemmel en Sint-Genesius-Rode. Bij die Franstalige meerderheid is de politieke finaliteit de aanhechting bij het tweetalige Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, maar ondertussen passen zij de wetten en decreten correct toe. Dat mogen ze doen. Mensen mogen een politieke ambi-tie hebben, een politieke overtuiging die diametraal tegenover die van mij en van de partijen in dit Vlaams Parlement staat. Dat is de democratie, en daar hebben mensen en politici het volste recht op. Maar ze moeten op het terrein, zeker als ze een uitvoerend mandaat heb-ben en agent zijn van de hogere overheid, instaan voor het toepassen van de onderrichtingen van hogerhand. Als dat niet gebeurt, treden we op.

Als men over die burgemeesters apart wil onderhande-len, wat de Franstalige partijvoorzitters vragen, zeg ik heel duidelijk neen. Dit is onze bevoegdheid, we hebben daarvoor onze procedures en regels en daar wordt niet apart over onderhandeld. Dat is ook duidelijk gezegd in het parlement: we passen de regels toe zoals die gelden voor alle gemeenten in Vlaanderen. De lat wordt niet hoger gelegd. Ik ben daar heel consequent in.

De afspraak dateert nog maar van 2001 en is destijds gesloten met de toenmalige partijvoorzitters. Er zit nog altijd niemand anders rond de tafel: Didier Reynders

voor MR-FDF, Elio Di Rupo voor de PS en Joëlle Milquet voor CDH. In 2001 werden de Lambermont-akkoorden gesloten, waarbij de gewesten de bevoegdheid kregen over Binnenlands Bestuur. Toen heeft mevrouw non, 'oui' gezegd, en toegestaan dat de gewesten de volle verantwoordelijkheid krijgen voor het Binnenlands Bestuur. De autoriteit die ik heb gekregen, pas ik ook consistent toe en ik blijf dat ook in de toekomst doen.

Voor de drie niet-benoemde burgemeesters ben ik even streng en rechtvaardig als voor de andere burgemeesters in Vlaanderen. Ik zal ook niet toestaan dat men meet met twee maten en twee gewichten. Wie de wet overtreedt, wordt niet benoemd. Wie niet benoemd is en niet verandert, blijft niet-benoemd.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, u hebt in feite bevestigd wat ik in mijn interpellatie heb gezegd. U hebt maanden gezegd dat u ze nooit zult benoemen: er komt geen herexamen en geen deliberatie. U zegt nu op de radio dat, als ze zich bekeren, u het nog wilt evalueren. *(Opmerkingen van minister Marino Keulen)*

Dan vraag ik hoe het nu zit. Dat was eigenlijk het voorwerp van mijn interpellatie. Het gaat niet alleen, zoals het in de pers wordt voorgesteld, over het feit dat ze een oproepingsbrief verkeerd hebben verstuurd. Het gaat over veel meer. Wij gingen ervan uit dat de drie betrokkenen, ook al dienen ze zich nog 25 keer aan, de eerste keer al zodanig uit de bol gegaan waren met allerlei feiten, dat ze niet benoemd zouden worden.

U hebt die beslissing genomen op 14 november 2007. U hebt toen gezegd dat u de betrokkenen nooit meer zult benoemen, ook al draagt men ze nog 25 keer voor. Dat zeiden u en de minister-president ook op 26 november 2008 in het Vlaams Parlement. De dag nadien zei u dat u het toch nog eens wilt overwegen. Als ze het de volgende keer een beetje deftig doen en ten minste het wettelijk gezag erkennen, wilt u wel overwegen om ze desnoods alsnog te benoemen. Ik viel van mijn stoel en diende een interpellatieverzoek in, maar ik hoor hier nu dat ik gelijk heb. U bent bereid om ze desnoods nog te benoemen, hoewel de voordracht voor de derde keer nog niet is gebeurd. U geeft nu al toe dat, als ze de volgende keer de oproepingsbrieven netjes rondsturen, u erover wilt nadenken en u de zaak gaat evalueren. U bevestigt hier wat u op 27 november op Radio 1 hebt verklaard. Als dat geen bocht van 180 graden is, mijnheer de minister, weet ik het niet meer. U maakt zichzelf nu compleet ongeloofwaardig.

Het dossier dat u hebt, en op basis waarvan u beslist hebt om niet te benoemen, is in dit geval afgerond. Er kan geen nieuw feit meer ontstaan. U kunt niet zeggen dat u ze niet benoemt omwille van het feit, zoals vastgesteld, dat ze door het rode licht zijn gereden. Dat licht kan

nadien, middels een nieuw feit, niet oranje, laat staan groen worden. Ze kunnen wel zeggen dat ze niet meer door het rood zullen rijden. Maar u hebt beslist op basis van een dossier dat afgesloten was. Nieuwe feiten kunnen alleen nog slaan op het dossier van voor de niet-benoeming en niet op een dossier dat nog moet komen. Wat kan in godsnaam een nieuw feit zijn in dit dossier?

Mijnheer de minister, u zegt nu effectief dat u overweegt om ze alsnog te benoemen. U hebt dat aanbod gedaan. Ik vind dat hallucinant. Nadat u meer dan een jaar hebt gezegd dat u ze nooit meer zult benoemen, geeft u hier toe dat u alsnog de deur open laat. U bent, wat dat betreft, uw geloofwaardigheid volslagen kwijt en u maakt effectief een bocht van 180 graden.

Ik had, eerlijk gezegd, verwacht dat u vandaag ging zeggen dat u zich een beetje had versproken en in algemene termen had gesproken over wie zich houdt aan de wet. Maar u geeft hier toe dat u, specifiek voor die drie, hoewel ze nog niet opnieuw zijn voorgedragen, de benoeming wilt overwegen als ze de verkiezingen van 2009 op een correcte manier afhandelen.

Niemand weet nog waaraan men toe is. U blijktbaar ook niet. Maar ik weet één ding: u laat de deur open voor een eventuele benoeming. Dat is nu wel duidelijk.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, ik heb ook geen antwoord gekregen op mijn vraag over het dossier-Libert in Sint-Genesius-Rode. Als dat mogelijk is, had ik graag een korte toelichting gehad.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de voorzitter, ik zou de discussie en debatten die we nu gedurende enkele jaren voeren, in herinnering willen brengen. Wat mij daarvan bijblijft, is dat minister Keulen tijdens al die debatten telkens veroordeeld werd bij intentie. In al die gevallen heeft hij mij nog nooit teleurgesteld met zijn beslissingen. Eigenlijk vind ik dat de debatten eens gesloten moeten worden. Men kan iemand veroordelen als hij veroordeeld kan worden, maar minister Keulen wordt hier bestendig beschuldigd op basis van intenties. Tot nu toe heeft hij ons nog nooit teleurgesteld.

De heer Joris Van Hauthem: Lees de Handelingen na, er waren nooit intenties.

Minister Marino Keulen: Collega's, als ik die beslissing neem, zit ik niet als rechter achter de tafel. Ik ben ook niet de toezichhoudende overheid op dat ogenblik. Ik stel een administratieve handeling. Zij hebben geen recht op een benoeming, dat kan men niet zomaar

opeisen. Ik stel die handeling op basis van regelgeving, op basis van een aantal overwegingen.

In de theoretische casus, ik leg de nadruk op theoretisch, mijnheer Van Hauthem, dat ze een voordracht doen waarin geen nieuwe feiten zitten, is de uitkomst heel duidelijk: dan kunnen ze niet benoemd worden. Dat is toch heel duidelijk.

Ik stel me altijd op een juridische lijn, niets meer en niets minder. Ik wijk daar ook geen millimeter vanaf. Sommigen nemen me dat zeer kwalijk, want dat geeft ook geen mogelijkheid om compromissen te sluiten. Een minister die op basis van de autoriteit die hij heeft – want het is zelfs niet de Vlaamse Regering die beslist, het is een toegewezen bevoegdheid – neemt zijn volle verantwoordelijkheid. Ik ben, zoals de heer Vermeiren zegt, altijd streng maar rechtvaardig geweest. Ik heb de beslissingen genomen die zich opdringen.

Dat is ook typisch Vlaams: als de beslissing is genomen, wordt dat het minimum minimorum, maar vooraf zei iedereen dat we wat zouden meemaken. Ik heb altijd correct gehandeld.

Als ik bij een nieuwe voordracht opnieuw zal oordelen – maar er is nog altijd geen voordracht –, zal dat opnieuw zijn op basis van feiten en de inhoud van een dossier.

De heer Joris Van Hauthem: Op basis van welk dossier dan?

Minister Marino Keulen: U zegt dat ik poorten openzet en bochten maak. Ik maak geen enkele bocht.

De heer Joris Van Hauthem: Jawel, u hebt het hier zelf gezegd.

Minister Marino Keulen: U kunt dat nu blijven herhalen. U hebt ook gezegd dat we wat zouden meemaken en dat ik ze zou benoemen. Ik ben daar altijd heel rustig bij gebleven. Ik blijf ook op mijn juridische lijn en zal daar niet van afwijken.

De heer Joris Van Hauthem: U spreekt uzelf tegen en u weet het blijkbaar niet.

Minister Marino Keulen: Ik spreek mezelf niet tegen. Ik denk dat u alleen zeer ontgoocheld bent dat ik twee keer consequent ben geweest om ze niet te benoemen. Lees wat u daarover hebt gezegd voor de eerste niet-benoeming van 14 november 2007.

De heer Joris Van Hauthem: U zou dat eens moeten lezen. Wat heb ik toen gezegd?

Minister Marino Keulen: U hebt altijd voorspeld dat ik geen knopen zou durven doorhakken en de consequentie van niet-benoeming niet zou durven nemen.

De heer Joris Van Hauthem: Dat is niet waar. U neemt uw wensen voor werkelijkheid.

Minister Marino Keulen: Het zal altijd, zoals het hoort, op een juridische manier overwogen worden. Als er op het terrein niets verandert en mensen nalaten om wetten en decreten toe te passen en nalaten om opdrachten van hogerhand correct uit te voeren, is de uitkomst voorspelbaar.

Het eenvoudigste is dat ze iemand anders voorstellen die wel bereid is om met ons samen te werken en om de wetten en decreten toe te passen. Dan zal ik daar ook een benoeming aan koppelen.

Wat betreft het dossier van de heer Libert, zie ik gouverneur De Witte op 22 december. Mijnheer Demesmaeker, het moeilijke is dat we, voor het versturen van de foute oproepingsbrieven, ondubbelzinnig en onbediscussieerbaar moeten kunnen vaststellen dat hij die beslissing heeft genomen en in de fout is gegaan. Het is een ander paar mouwen om die verantwoordelijkheid ondubbelzinnig te kunnen toewijzen aan de heer Libert.

Ik wil u ook telefonisch laten weten wat gouverneur De Witte daarover te zeggen heeft. Hij voert, als toezichthoudende overheid, het onderzoek.

De heer Joris Van Hauthem: Laten we de Handelingen er eens op nalezen, mijnheer de minister, dan zullen we zien wie wat heeft gezegd. Ik weet in elk geval dat u gezegd hebt dat voor die drie een deliberatie niet mogelijk is en dat u vandaag zegt dat het afhangt van het aantal voordrachten dat men doet. Als men zich van de eerste niet-benoeming over de tweede niet-benoeming correct gedraagt, dan is dat blijkbaar een nieuw feit. Excuseer, maar u hebt niet benoemd op basis van feiten uit het verleden. Die blijven. Ze kunnen niet tenietgedaan worden. Op basis daarvan hebt u beslist om geen deliberatie te doen. Nu zegt u alsnog, dat als er weer een voordracht komt, u het dossier opnieuw zult bekijken, alsof er geen ander was, u opnieuw zult afwegen en opnieuw zult evalueren op voorwaarde dat men de wetten en de omzendbrieven toepast. Dat is iets anders dan een deliberatie. Als het van u afhangt, krijgen ze niet alleen een bis, maar ook een ter en misschien zelfs een quater.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van Hauthem, ik moet motiveren, ik moet overwegen, ik moet het dossier bekijken, want dat is ook mijn juridische plicht. Ik moet er ook altijd voor zorgen dat ik bij een mogelijke procedure voor de Raad van State overeind blijf met mijn beslissing tot niet-benoeming. Tot nog toe is op het terrein alles correct verlopen uit hoofde van de beslissing die ik zelf heb genomen. Als dat niet het geval was, zouden ze allang bij de Raad van State hebben gezeten.

De heer Joris Van Hauthem: Daarover gaat het niet.

Minister Marino Keulen: Waarom trekken ze naar een congres van lokale besturen? Ze durven niet naar het Internationaal Strafhof gaan, ze durven niet naar het hof in Luxemburg gaan. En waarom gaan ze niet naar het hof in Luxemburg? Omdat ze dan wel verplicht zijn om eerst naar de Raad van State te stappen en ze weten dat wanneer ze daar naartoe gaan, ze bot zullen vangen. Ik denk dat u dit dossier met veel vertrouwen in mijn handen kunt laten omdat ik de juridische lijn volg en zal blijven volgen.

Ik heb ook al gezegd dat ik een verklaarde tegenstrever van aparte negotiaties over de burgemeesters ben. Wij zijn bevoegd, we hebben onze regelgeving en we hebben ons instrumentarium en ik pas die voor hen op dezelfde manier toe als voor de andere burgemeesters. Ik denk dat we hier uiteindelijk proberen om ophef te creëren over niets. Wat ik heb verteld, daar sta ik nog altijd achter. Op het terrein verandert niets zolang men fouten blijft maken, zolang men wetten en decreten miskent.

De heer Joris Van Hauthem: De drie betrokkenen kunnen dus alsnog benoemd worden en dat in tegenstelling tot wat u maandenlang hebt beweerd.

Minister Marino Keulen: Ze zijn niet benoemd en ze blijven niet benoemd zolang er geen nieuwe feiten zijn. Het is geen kwestie van één feit, maar van een gedrag dat compleet en substantieel moet veranderen en ook gedurende de tijd.

De heer Joris Van Hauthem: U hebt de deur opengezet.

Minister Marino Keulen: Ik heb niets opengezet.

Met redenen omklede moties

De voorzitter: Door de heer Van Hauthem en door de heer Demesmaeker werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Laurence Libert tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de openbaarheid van bestuur over beraadslagingen in gesloten zitting in de gemeenteraad

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, overeenkomstig artikel 37 van het

Gemeentedecreet kunnen aan ieder natuurlijk persoon en iedere rechtspersoon of groepering ervan die erom verzoekt, de besluiten van de gemeenteraad en andere bestuursdocumenten openbaar worden gemaakt door er inzage in te verschaffen, er uitleg over te geven of er een afschrift van te overhandigen.

Vandaag communiceren gemeentebesturen over de beraadslagingen van de gemeenteraad via de gemeentelijke website. Door eenvoudig naar de sites van de steden en gemeenten te surfen, kan men de notulen van de verschillende gemeenteraden terugvinden, vaak heel overzichtelijk gerangschikt per datum of in volgorde.

Na raadpleging van verschillende sites blijkt echter dat de openbaarheid van de notulen niet overal op dezelfde wijze geïnterpreteerd wordt. Meer specifiek vond ik op sommige sites niet enkel het overzicht van de beraadslagingen van de agenda van de openbare vergadering, maar ook die van de besloten vergadering.

Mijnheer de minister, ik heb hierover twee korte vragen. Druist de publicatie van de besluiten van de besloten vergadering van de gemeenteraad in tegen de bescherming van de persoonlijke levenssfeer?

Kan er inzage gegeven worden in of een afschrift gegeven worden van besluiten van de besloten vergadering van de gemeenteraad aan personen die hierom verzoeken?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, artikel 37 van het Gemeentedecreet verplicht de gemeente aan ieder natuurlijk persoon en iedere rechtspersoon of groepering ervan die erom verzoekt, de besluiten van de gemeenteraad openbaar te maken door er inzage van te verlenen, er uitleg over te verschaffen of er een afschrift van te overhandigen overeenkomstig het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur. Het is belangrijk een onderscheid te maken tussen de passieve openbaarheid van bestuur, dat is hoofdstuk II van het decreet van 2004, en de actieve openbaarheid van bestuur, dat is hoofdstuk III van datzelfde decreet.

De verplichting die het Gemeentedecreet in artikel 37 aan de gemeenten oplegt, past in de passieve openbaarheid van bestuur. Dit betekent dat de openbaarmaking van de beslissingen pas verplicht is als iemand daar daadwerkelijk om verzoekt. Die openbaarmaking kan enkel geweigerd worden in geval van uitzonderingen die bij wet, decreet of ordonnantie zijn opgelegd. Het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur voorziet in een aantal uitzonderingen. Al deze uitzonderingen zijn strikt en limitatief te interpreteren, en de beoordeling moet in

concreto plaatsvinden op het moment van de aanvraag van de openbaarmaking.

Inzake de actieve openbaarheid van bestuur geldt als algemeen principe dat de instanties de verplichting hebben om de bevolking systematisch, correct, evenwichtig, tijdig en op verstaanbare wijze over hun beleid, regelgeving en dienstverlening voor te lichten. Alle mogelijke informatie kan en mag men actief verspreiden, behalve als ze behoort tot de uitzonderingen die vastgesteld zijn inzake de passieve openbaarheid van bestuur.

Dit betekent dat met de actieve openbaarmaking van de beslissingen die de gemeenteraad in besloten zitting heeft genomen, zeer voorzichtig moet worden omgesprongen. Het decreet van 26 maart 2004 vereist dat deze beslissingen getoetst worden aan de uitzonderingsgronden die vermeld zijn in het decreet. De bescherming van de persoonlijke levenssfeer is één van die uitzonderingen. Ik wijs erop dat eenieder het recht heeft een klacht in te dienen bij de privacycommissie als zijn of haar persoonsgegevens zonder zijn of haar uitdrukkelijke toestemming zijn openbaar gemaakt.

Bovendien bevatten de notulen van de besloten gemeenteraadzittingen vaak informatie van persoonlijke aard, zoals een beoordeling, een waardeoordeel of beschrijving van een gedrag van een natuurlijk persoon. We kennen allemaal de situatie van een examencommissie in besloten zitting. De dossiers liggen daar dan en soms krijgt men er een doorlichting van iemand. Mensen doen mee aan examens, sommigen doen dat pro forma en anderen hebben daar heel hard voor geblokt, maar wat als daar dan opeens staat dat iemand een “dikke buis” heeft gehaald? Het gaat toch om zaken die iemands persoonlijkheid betreffen en die een persoon kunnen schaden indien ze bij een breed publiek bekend worden.

Het decreet van 26 maart 2004 vereist dat de aanvrager een belang aantoonst: hij moet rechtstreeks en persoonlijk in zijn rechtssituatie geraakt worden. Indien een gemeente deze informatie van persoonlijke aard actief verspreidt, dan overtreedt het bestuur het Openbaarheidsdecreet omdat onmogelijk alle burgers een dergelijk belang hebben. In het geval van een examen, bijvoorbeeld met drie kandidaten, moet de gemeenteraad volledig worden geïnformeerd en heeft hij ook recht op inzage van de examendossiers met alles erop en eraan. Een burger moet in het beste geval weten wie de laureaat is. Eventueel kan worden bekendgemaakt dat er drie kandidaten waren, dat kandidaat 1, de laureaat, 87 percent had, kandidaat 2 61 percent en kandidaat 3 47 percent. Daar moeten geen namen bij staan, laat dat duidelijk zijn. De gemeenteraad daarentegen moet alles krijgen, maar de burger niet, want het algemeen belang is op dat ogenblik niet duidelijk.

Artikel 37 van het Gemeentedecreet maakt geen onderscheid tussen de besluiten van de gemeenteraad die in

openbare zitting dan wel in besloten zitting zijn genomen. Ongeacht of de beslissingen van de gemeenteraad in openbare dan wel in besloten vergadering genomen werden, heeft iedereen die erom verzoekt, het principiële recht om er kennis van te nemen.

Er is dus een duidelijk verschil tussen een raadslid aan de ene kant en de burger aan de andere kant. Het raadslid heeft recht op alles. Als het gaat over de burger, zeker bij een besloten zitting en bij persoonlijke kwesties, moet men daar heel voorzichtig mee omspringen. Denken we bijvoorbeeld aan tuchtdossiers. Men moet er altijd voor zorgen dat van deze of gene persoon die in het geding is, de persoonlijke reputatie niet geschaad wordt. Wat dat betreft zijn er voor de burgers ook geen absolute rechten.

De voorzitter: Mevrouw Libert heeft het woord.

Mevrouw Laurence Libert: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw duidelijke antwoord. Mag ik nog een praktijkvoorbeeld geven?

Een gemeenteraad doet een kwijtschelding van schulden voor parkeerboetes en de nummerplaat van de auto wordt opgenomen op de website. Kan dat of kan dat niet?

Minister Marino Keulen: De privacycommissie kan daarover oordelen. Ik vind het er persoonlijk eerder over, maar het oordeel is aan de privacycommissie. Bij een nummerplaat staat geen identiteit. Maar het is heel delicaat. Daarvoor is die aparte entiteit opgericht. Het zal aan de privacycommissie zijn om knopen door te hakken. Als bestuur zou men dan een brief kunnen schrijven naar de privacycommissie om te vragen of dat kan. Dan weet je het meteen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
